



сергииѣ, полюляхъ се на люлките и ми попрелина. Тръгнахъ си бодъръ за обѣдъ, но единъ викъ ме спрѣ.

— Следъ обѣдъ пакъ представление-е! Живъ човѣкъ въ гроба! — Цепѣше селото глашатаятъ...

Хвъркнахъ къмъ дома. И още отъ прага завикахъ:

— Мамо-о, пакъ ще има представление!

— Ще ти дамъ азъ чакъ сега представление. Цѣла нощъ не можахъ да те задържа въ леглото. Рипаше като лудъ.

— Ама живъ човѣкъ ще закопватъ ма, мамо!

— Нека го закопватъ. Ти тука ще си седишъ!

— Видѣхъ, че тоя пжтъ нѣма да сполуча, но пакъ не се съдържахъ дома. Ядохъ набързо и затичахъ къмъ срѣдъ село. Около голѣмиятъ брѣгъ бѣха заградили съ платнища. Сума свѣтъ се бѣше струпалъ предъ входа. Опитахъ се да се промуша безъ пари, но напраздно. Единъ маскиранъ, шкембестъ човѣкъ на три пжти ме плѣсва презъ задника, и азъ си останахъ вънъ. Обиколихъ покрай платнището, търсихъ дупчица да надникна, но нищо. Чувахъ само виковете, смѣхове, а по едно време силно цѣкане, като че ли, кой знае какво чудо е станало.

Когато Любчо излѣзе отъ представлението, азъ веднага се лепнахъ за него.

— Какво видѣ?

— Живъ човѣкъ въ гроба!

— Ама вѣрно ли бе?

— Вѣрно. Стоя десетъ минути закопанъ.

— Е, какъ така?

— Много лесно. Елате, ще ви разправа.

Дойдоха още деца, и Любчо започна:

— Изкопаха единъ трапъ и оня, черния, легна въ него. Легна и го закопаха съ земя. Помислихъ, че е умрѣлъ, кога го откопаха живъ.

— Не е вѣрно! Лъжешъ!

— А бе, защо ще ви лъжа! Това да не мислите, че кой знае каква работа е? Единъ трапъ, и легни въ него...

— Добре де, я ти легни!

— Ще легна.

— Не можешъ.

— Елате да видите, че ще легна!

Отидохме въ градината имъ. Надонесохме мотики, лопати, търнокопи. Изредихме се всички и, догде да видишъ, изкопахме единъ трапъ до колѣне. Изпъна се Любчо въ него като мъртвецъ. Заиграха тогава лопатитѣ.

— Ей, само не въ очитѣ ми! Иначе трупайте, колкото искате!— геройски викаше Любчо отъ гроба. Засипвахме ние, а той по едно време току почна да шепне:

— Хайде, стига бе!

Но ние мислѣхме, че се шегува. Нахвърлихме всичката прѣстъ върху него, закрихме главата му съ дрехата и седнахме като гробари.

— Охъ, откопвайте ме вече! — изпъшка той изъ подъ дрехата.